

Sygn. akt IV CSK 146/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Budowlanego "K." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

przeciwko "M." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 18 października 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 24 listopada 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda Przedsiębiorstwa Budowlanego K. sp. z o.o. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 listopada 2015 r. podnieść należy, co następuje :

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa przez sądy, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, implikuje poddanie jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących ją do przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca spółka oparła na przyczynach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów obliuguje skarżącego do wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne kontrowersje, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź też jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy jednak przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności

(por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 października 2012 r., I PK 144/12, niepubl., z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, niepubl., z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, niepubl., z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08, niepubl.). Skarżącego obarcza przy tym ciężar przedstawienia wyodrębnionej i pogłębionej argumentacji prawnej, wyszczególniającej dostrzegane przez stronę poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 roku, I CSK 111/09, niepubl. oraz z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08, niepubl.).

Skarżący powołał się na potrzebę wykładni art. 647¹ k.c. w zakresie dotyczącym czynnej zgody dorozumianej inwestora na zawarcie przez wykonawcę umowy z podwykonawcą, jednakże kwestie te są przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego, tworzących ugruntowaną linię orzeczniczą (tylko przykładowo por. uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 29 kwietnia 2008 r., III CZP 6/08, OSNC 2008, Nr 11, poz. 121, uchwała z dnia 17 lutego 2016 r., III CZP 108/15, BSN 2016, nr 2, s. 7, wyroki z dnia 24 stycznia 2014 r., V CSK 124/13, niepubl., z dnia z dnia 4 lutego 2011 r., III CSK 152/10, niepubl., z dnia 6 października 2010 r., II CSK 210/10, OSNC 2011, Nr 5, poz. 59). Nie istnieje więc rzeczowa potrzeba kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w kwestiach prawnych wyjaśnionych już wszechstronnie w orzecnictwie.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Wskazanych wymogów skarga kasacyjna powoda nie spełnia, albowiem nie wykazał on kwalifikowanej i widocznej *prima vista* wadliwości zaskarżonego wyroku w powiązaniu z podstawą faktyczną i prawną zaskarżonego

orzeczenia Sądu drugiej instancji oraz wyszczególnionymi podstawami skargi kasacyjnej.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw